

רע"פ 106/15 - עו"ד עודד קריב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 106/15

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: עו"ד עודד קריב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 26.11.2014, בעפ"א 56406-03-14, שניתן על-ידי כב' השופט הבכיר צ' גורפינקל

החלטה

1. לפניי בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי (כב' השופט הבכיר צ' גורפינקל), בעפ"א 56406-03-14, מיום 26.11.2014, בגדרו נדחה ערעור על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (כב' השופטת נ' תבור), בחע"מ 03/13/3979, מיום 26.1.2014.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 14.11.2012, החנה המבקש את רכבו במקום אסור, ולפיכך הושת עליו קנס בסך 100 ש"ח. הודעת קנס נשלחה בדואר רשום לכתובתו המדוייקת של המבקש, וחזרה בציון "לא נדרש".

עמוד 1

3. המבקש הגיש לבית המשפט לעניינים מקומיים בקשה "לביטול הליכי גביה מינהליים" וטען כי נודע לו על הקנס, לראשונה, רק במסגרת הליכי הגבייה. לטענתו של המבקש, הוא לא קיבל את הודעת הקנס בשל כשל בנהלי הדואר, ולא ניתן להוכיח שהוא נמנע מלקבל את הודעת הקנס, כל עוד לא אירע מפגש ישיר בינו לבין פקיד הדואר. בית המשפט דחה את הבקשה, וקבע, כי לא עלה בידו של המבקש לסתור את "חזקת המסירה", הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974. כמו כן, נדחתה בקשתו של המבקש לקיים דיון שבמסגרתו תינתן לו הזדמנות לחקור נציגים מטעם דואר ישראל ואגף החניה בעיריית תל-אביב. המבקש לא הסביר מדוע הוא נמנע מלקבל את דבר הדואר שנשלח אליו, ולא העלה בפני בית המשפט כל טענה לגופה של הודעת הקנס. לפיכך נקבע, כי אין ליתן למבקש רשות להישפט, לאחר שחלף המועד הקבוע בחוק.

4. המבקש ערער על החלטה זו, והערעור נדחה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו. בית המשפט קבע, כי טענותיו של המבקש אינן עולות בקנה אחד עם חזקת המסירה, ולא היה צורך לשמוע עדויות מפי נציגי שירות הדואר. בין היתר, נדחתה טענתו של המבקש, כי לא חלה עליו חובה לגשת לסניף הדואר ולקבל את דבר הדואר שנשלח אליו. לפיכך, נקבע כי "יש לראות את המערער [המבקש] כמי שקיבל את דבר הדואר הרשום". בנוסף, מתח בית המשפט המחוזי ביקורת על עצם הגשתו של ערעור הכולל עשרות עמודים וטענות רבות, בגין קנס חניה על סך 100 ש"ח, גם אם במרכזו עומדת טענה עקרונית. הערעור נדחה, כאמור, והמבקש חוייב בהוצאות לטובת המשיבה, בסך 1,000 ש"ח.

הבקשה לרשות ערעור

5. בבקשה לרשות ערעור, היא הבקשה שלפניי, נטענו מספר טענות אשר לדבריו של המבקש, הן בעלות "חשיבות חוקתית ברורה". טענתו המרכזית של המבקש, היא כי אדם שקיבל הודעה על דבר דואר רשום הממתין לו, איננו חייב לגשת לסניף הדואר על מנת לקבל את דבר הדואר. על כן, לא ראוי להחיל את "חזקת המסירה" על אדם שנמנע מלאסוף את דבר הדואר שנשלח אליו, ותחולה כזו גוררת פגיעה בזכות החוקתית לחופש התנועה. בנוסף, טען המבקש, כי בקשה להארכת מועד להישפט, מחייבת דיון בנוכחות הצדדים. בהקשר זה, הוסיף המבקש וטען, כי בנסיבות העניין לא ניתנה לו הזדמנות נאותה לסתור את "חזקת המסירה". לבסוף, טען המבקש, כי לא היה מקום לחייב אותו בתשלום הוצאות משפט, שכן, כפי שצויין בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, מדובר בשאלה עקרונית. יצוין, כי לצד טענותיו, הציע המבקש הצעות ייעול מסויימות לעניין פעילותו היעילה של שירות הדואר, ובפרט בכל הנוגע להודעות קנס.

דיון והכרעה

6. טענותיו של המבקש נדונו בפני שתי ערכאות ונדחו על-ידן, ולא ראיתי הצדקה להורות על קיומו של דיון "בגלגול שלישי". חרף טענותיו של המבקש, הבקשה שלפניי איננה מצריכה דיון בשאלה משפטית עקרונית או בסוגיה רחבת היקף, ולא נגרם למבקש עיוות דין כלשהו. לפיכך, דין הבקשה להידחות (רע"פ 1/15 כצמן נ' מדינת ישראל (19.1.2015); רע"פ 8858/14 יעקובוב נ' מדינת ישראל (15.1.2015); רע"פ 8925/14 פרנקל נ' מדינת ישראל (15.1.2015)).

7. למעלה מן הצורך יצויין, כי גם לגופו של עניין, אין בידי לקבל את טענותיו של המבקש. מחוקק המשנה קבע את "חזקת המסירה", אשר לפיה, בעבירות מסויימות, משלוח הודעה או הזמנה למשפט, באמצעות דואר רשום, מעבירה את הנטל אל כתפי הנמען, להוכיח כי הוא "לא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן". בענייננו, אין ספק, כי המבקש בחר להימנע מלקבל את הודעת הקנס (ראו גם סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982). טענותיו של המבקש מתמצות, הלכה למעשה, בהשגה על תוקפה של "חזקת המסירה", במצבים מסויימים; אך יודגש, כי חוקתיותה של "חזקת המסירה", כבר אושרה בפסיקתו של בית משפט זה (ע"א 3613/97 אזוב נ' עיריית ירושלים, פ"ד נו(2) 787 (2002); וראו, בהקשר זה, גם רע"א 5255/11 עיריית הרצליה נ' כרם, בפסקה 20 (11.6.2013)). בנסיבות אלה, לא היתה חובה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, שכן ברור היה, כי המבקש לא מנסה לסתור את חזקת המסירה בנסיבות המקרה, אלא להפנות טענות חסרות יסוד כלפי נהליו של שירות הדואר.

8. בשולי הדברים, וללא קשר לנסיבות המקרה דנן, יוער, כי בפרט בשים לב לקיומה של "חזקת המסירה", אין להמעיט בחשיבות פעילותו היעילה של שירות הדואר, ובפניו של המבקש פתוחה הדרך להציע הצעות יעול לדואר ישראל ולגורמים הרלוונטיים במשרד התקשורת.

9. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"ט בטבת התשע"ה (20.1.2015).

שׁוֹפֵט